

Sygnatura akt XI GC 746/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

S., dnia 4 sierpnia 2016 r.

Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie XI Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Mariusz Zawicki

Protokolant: Karolina Mateja

po rozpoznaniu w dniu 4 sierpnia 2016 r. w Szczecinie

sprawy ze skargi D. W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w N.

o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie w sprawie XI GC 264/15

oddala skargę o wznowienie postępowania.

Sygnatura akt: XI GC 746/16

Sprawa rozpoznana w postępowania zwykłym

UZASADNIENIE

Przed Sądem Rejonowym Szczecin – Centrum w Szczecinie toczyło się postępowanie z powództwa D. W. przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością o zapłatę pod sygnaturą XI GC 264/15.

W sprawie, postanowieniem z dnia 2 września 2015 roku dopuszczono dowód z opinii biegłego. Biegły złożył opinię z dnia 4 listopada 2015 roku (karta 96). Zarządzeniem z dnia 30 listopada 2015 roku (karta 115) nakazano doręczyć odpis opinii stronom, zakreślając czternastodniowy termin do złożenia zarzutów do opinii. Jednocześnie wyznaczono termin rozprawy na dzień 16 lutego 2016 roku. Korespondencja została wysłana do pozwanej, nie została fizycznie odebrana i była awizowana prawidłowo (karta 128). Wadliwe prezenty doręczyciela zostały skreślone jako „błąd” (zawarto przy nich stosowne adnotacje). Korespondencja została ponownie wysłana do pozwanej (adnotacja na kopercie) lecz wyłącznie dla celów informacyjnych. Fizycznie informacyjne pismo powódka odebrała w dniu 16 lutego 2016 roku (karta 173). Powódka D. W. nie stawiała się na termin rozprawy (karta 133). Przewodniczący uznał w protokole, że powódka nie stawiała się prawidłowo zawiadomiona. Na tejże rozprawie w dniu 16 lutego 2016 roku zapadł wyrok oddalający powództwo (niekorzystny dla powódki).

W piśmie nadanym a dniu 1 marca 2016 roku powódka złożyła zarzuty do opinii biegłego. Zarządzeniem z dnia 30 marca (karta 130) powódkę powiadomiono, że w sprawie zapadł wyrok a jej pismo z dnia 1 marca 2016 roku zostanie pozostawione w aktach sprawy bez rozpoznania. Postanowieniem z dnia 29 kwietnia 2016 roku (karta 149) na wniosek z dnia 19 kwietnia 2016 roku (karta 142) orzeczeniu nadano klauzulę wykonalności.

W dniu 12 maja 2016 roku (karta 150) powódka złożyła skargę o wznowienie postępowanie wnosząc o uchylenie przedmiotowego wyroku z dnia 16 lutego 2016 roku i rozpoznanie sprawy na nowo. W uzasadnieniu wniosku wskazała, że otrzymała w dniu 16 lutego 2016 roku zawiadomienie o terminie rozprawy wraz z odpisem opinii biegłego. W terminie 14 dni złożyła zarzuty do opinii. Zatem sąd powinien był wyznaczyć termin rozprawy przynajmniej 14 dni po otrzymaniu przez powódkę opinii aby umożliwić powódce uczestnictwo w rozprawie. Niewyznaczenie terminu

rozprawy po tej dacie naruszyło prawo powódki do uczestnictwa w rozprawie., została pozbawiona możliwości działania.

Postanowieniem z dnia 14 czerwca 2016 roku (karta 162) zwolniono powódkę z kosztów sądowych w całości.

W odpowiedzi na skargę (karta 168) pozwany wniósł o oddalenie skargi w całości i zasądzenie na jego rzecz od powódki kosztów procesu.

W uzasadnieniu pisma wskazano, że powódka nie poparła swojego wniosku dowodami. Wskazano na treść normy art. 401 pkt 2 stosownie do której jeśli niemożność ustała przed uprawomocnieniem orzeczenia brak jest podstaw do wznowienia postępowania. Nawet, gdyby założyć, że została powódka pozbawiona możliwości działania, w postaci złożenia zarzutów do opinii, niemożność ustała w dniu doręczenia zawiadomienia o terminie rozprawy. Miała ona zatem możliwość wniesienia apelacji, a tam, podniesienia odpowiednich zarzutów.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Skarga okazała się nieskuteczna.

Stosownie do normy art. 399 § 1 k.p.c. w wypadkach przewidzianych w dziale niniejszym można żądać wznowienia postępowania, które zostało zakończone prawomocnym wyrokiem. W myśl normy art. 401 pkt 2 k.p.c. można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności: jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała lub brak reprezentacji był podniesiony w drodze zarzutu albo strona potwierdziła dokonane czynności procesowe.

Stosownie do twierdzeń powódki, przytoczonych powyżej, dowiedziała się ona o terminie rozprawy w jej dniu (16 lutego 2016 roku). Zdaniem powódki zwalniało ją to nie tylko z obowiązku stawiennictwa na rozprawie ale automatycznie stwarzało konieczność odroczenia rozprawy celem umożliwienia złożenia zarzutów do opinii. Jednocześnie, w świetle twierdzeń podniesionych przez powódkę, zwolniona ona została z obowiązku dowiedzenia się o przebiegu postępowania. Nie miała ona, jej zdaniem, obowiązku ustalenia przebiegu ostatniej rozprawy.

Nie może zejść z pola widzenia fakt, że pismo, na które powołuje się powódka faktycznie doręczone zostało jej ze skutkiem na dzień 27 stycznia 2016 roku (koperta, karta 128). Okoliczność tę właściwie odnotował przewodniczący w treści protokołu rozprawy. Przesyłka kierowana do powódki była doręczana i awizowana właściwie, w trybie normy art. 139 k.p.c. o czym świadczą odpowiednie adnotacje i pieczęcie na kopercie. Pismo właściwie uznano za doręczone w trybie normy art. 139 § 3 k.p.c. Kolejne zaś doręczenie, na które powódka (skarżąca) powołuje się, miało wyłącznie charakter informacyjny. Podkreślenia wymaga fakt, że powódka nie podniosła żadnych zarzutów przeciwko pierwszemu doręczeniu. Sądowi zaś z urzędu nie są znane żadne okoliczności z urzędu, które wskazywać miałyby na wadliwość doręczenia przedmiotowej przesyłki (karta 128). Nie istnieje żadne domniemanie nakazujące przyjęcie wadliwości doręczenia. To strona wywodząca skutki prawne z danego zdarzenia (doręczenia) powinna przeciwko temu podnieść zarzuty, czego w sprawie nie uczyniono. Sąd Najwyższy w orzeczeniu z dnia 5 lutego 2015 roku w sprawie V CSK 246/14 dopuścił możliwość powtórnego wezwania (zawiadomienia) o terminie wskazując, że w przypadku nieodebrania korespondencji „z faktu zarządzenia powtórnego doręczenia zawiadomienia o terminie rozprawy, doręzonego już po terminie rozprawy, nie można konstruować uzasadnionego zarzutu naruszenia art. 133 § 1 k.p.c., a w konsekwencji nieważności postępowania spowodowanej pozbawieniem strony możliwości obrony swych praw”.

Z tych już względów jasnym dla sądu jest, że powódka (skarżąca) nie była pozbawiona możliwości obrony swoich praw, wyrok nie został wydany w warunkach nieważności a zawodowy pełnomocnik powódki (wnoszącej skargę o wznowienie postępowania) nie podniósł zarzutów przeciwko pierwszemu, skutecznemu doręczeniu.

Z ostrożności sąd wskazuje, że, stosownie do treści normy stanowiącej podstawę wznowienia postępowania, (art. 401 pkt 2 k.p.c.) można żądać wznowienia postępowania z powodu nieważności: jeżeli strona nie miała zdolności sądowej lub procesowej albo nie była należycie reprezentowana bądź jeżeli wskutek naruszenia przepisów prawa była pozbawiona możliwości działania; nie można jednak żądać wznowienia, jeżeli przed uprawomocnieniem się wyroku niemożność działania ustała.

Jeśli zatem nawet przyjąć, że powódka pozbawiona była możliwości działania, podstawa ta ustała przed uprawomocnieniem się orzeczenia. Miała ona możliwość dowiedzenia się o toku postępowania, o jego wyniku, miała zatem możliwość przeciwdziałania uprawomocnieniu niekorzystnego dla niej rozstrzygnięcia oraz podniesienia odpowiednich zarzutów w trybie postępowania apelacyjnego (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 14 kwietnia 2015 roku w sprawie I PZ 1/15).

Reasumując, zauważyć należy, że w postępowaniu cywilnym obowiązuje wyrażona w art. 365 § 1 k.p.c. zasada niewzruszalności prawomocnych wyroków sądowych. Przepisy określające warunki, na jakich może nastąpić uchylenie lub zmiana prawomocnego wyroku muszą być zatem, jako wyjątek od wspomnianej reguły, interpretowane ściśle. Skarga o wznowienie postępowania podlega badaniu przez sąd pod kątem dopuszczalności o dwojakim charakterze, to jest dopuszczalności samej skargi oraz dopuszczalności wznowienia postępowania. O dopuszczalności skargi decyduje zaś zachowanie ustawowego terminu do jej wniesienia (art. 407 i art. 408 k.p.c.) oraz oparcie skargi na ustawowych podstawach wymienionych w art. 401, art. 401¹ i art. 403 k.p.c. Zdaniem sądu przesłanki do rozpoznania skargi zaistniały, wskazano odpowiednią podstawę prawną skargi, zaś merytoryczne zbadanie zarzutów skargi doprowadziło do ustalenia, że skarga była niezasadna a zatem brak było podstaw do wznowienia postępowania, o czym orzeczono w wyroku.

Na zasadnie normy art. 102 k.p.c. odstąpiono od obciążania skarżącej kosztami postępowania.

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...) (r.pr. K. Z.);
3. (...)